

W procesie kwalifikacji poszczególnych regulacji i nadawania im waloru aktów prawa miejscowego niezbędne będzie ustalenie, czy zawarte w takim akcie normy o charakterze abstrakcyjno-generalnym są skierowane do nieograniczonego kręgu adresatów na terenie właściwości danego organu. Tak wynika z wyroku NSA z 18 maja 2020 r. sygn. I OSK 430/19, którym oddalono skargę kasacyjną wojewody dotyczącą uchwały rady gminy w sprawie programu pomocy społecznej dla osób które ponoszą zwiększone koszty grzewcze lokalu związane z trwałą zmianą systemu ogrzewania na gazowe.

Rada podejmując uchwałę w sprawie w przedmiocie lokalnego programu pomocy społecznej w postaci Lokalnego Programu Osłonowego dla osób, które ponoszą zwiększone koszty grzewcze lokalu związane z trwałą zmianą systemu ogrzewania opartego na paliwie stałym na skroplony gaz ziemny LNG, zakwalifikowała ją do aktów prawa miejscowego. Wojewoda w skardze do WSA wskazywał, że nie istnieje żaden przepis ustawowy, który przewidywałby upoważnienie dla rady gminy do wydania aktu prawa miejscowego regulującego zasady udzielania pomocy finansowej, stanowiącej świadczenie z pomocy społecznej w zakresie ponoszenia przez osoby i rodziny kosztów ogrzewania gospodarstwa domowego, w tym tych związanych ze zmianą systemu ogrzewania. WSA skargę oddalił. Wojewoda na wyrok sądu I instancji złożył skargę kasacyjną.

NSA oddalając skargę kasacyjną wskazał, że w myśl art. 8 ust. 2 ustawy o pomocy społecznej, rada gminy, w drodze uchwały, może podwyższyć kwoty, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 2, uprawniające do zasiłków okresowego i celowego. Stosownie zaś do art. 17 ust. 2 pkt 4 tej ustawy, do zadań własnych gminy należy podejmowanie innych zadań z zakresu pomocy społecznej wynikających z rozeznaczonych potrzeb gminy, w tym tworzenie i realizacja programów osłonowych. Powyższe świadczy o braku uzasadnienia dla wywodzonych w skardze kasacyjnej twierdzeń, że normodawca lokalny wprowadził w sposób nieuprawniony zasady udzielania ustanowionego przez siebie świadczenia z zakresu pomocy społecznej, wkraczając w ustawowy katalog świadczeń. Możliwość wprowadzania programów osłonowych przez normodawcę gminnego została bowiem ustalona z woli ustawodawcy. Zgodnie z art. 110 ust. 10 ustawy o pomocy społecznej rada gminy, biorąc pod uwagę potrzeby, o których mowa w ust. 9, opracowuje i kieruje do wdrożenia lokalne programy pomocy społecznej.

Uchwała w swej konstrukcji zakładała konieczność wsparcia mieszkańców gminy z powodu zwiększenia kosztów ogrzewania lokali mieszkalnych w wyniku zmiany systemu grzewczego, przyjmując rozwiązania funkcjonujące w systemie pomocy społecznej w formule świadczeń w postaci zasiłków celowych, dla których kryterium dochodowe zostało zwiększone wobec kwot ustalonych w przepisach ustawy. W ten sposób organ jednostki samorządu terytorialnego zrealizował uprawnienia do organizacji pomocy społecznej z uwzględnieniem potrzeb lokalnej społeczności. Przyjęte zaś normy odnosiły się bezpośrednio do obywateli – członków lokalnej społeczności, kształtując zasady przyznawania pomocy w formie zasiłku celowego. Stwierdzić należy, że ich charakter jest dostatecznie ogólny i abstrakcyjny oraz wyznacza sposób zachowania się rodzajowo określonych adresatów w sytuacjach w nich przewidzianych. Powyższe przesądza, że mamy do czynienia z normami postępowania, które są podstawową cechą aktów prawa miejscowego.

Źródło: [CBOSA](#)